

An abstract painting with a complex, layered texture. The upper half is dominated by vibrant teal and turquoise colors, interspersed with white and light grey. The lower half features a mix of earthy tones, including orange, brown, and grey, with some darker, more textured areas. The overall effect is one of depth and movement, with visible brushstrokes and a sense of organic growth.

Petri Tapani Ervasti

ETÄISYYDEN PÄÄSTÄ NÄEN

runoja

ETÄISYYDEN PÄÄSTÄ NÄEN

*Omistettu kaikille läheisille, jotka ovat kannatelleet ja tukeneet minua
matkani varrella.*

*Kiitokset Sirpalle ohjauksesta kirjoittamisen pariin, Henrikille
kannustuksesta ja veljelleni Jukalle teoksen oikolukemisesta.*

Petri Tapani Ervasti
etäisyyden päästä näen

© Petri Tapani Ervasti 2018

Kansi: Petri Tapani Ervasti

Taitto: Petri Tapani Ervasti

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0649-7

kohti epäjärjestyä pyrkivät

se mitä näen, mitä koen ei koskaan paista lävitseni.
tulevaisuuden huoneissa annan tuulen puhaltaa lävitseni, aistin sen kuin
moottoritien huminan,
mutta en tiedä mistä se tulee ja minne se menee.
enkeli tulee alas taivaalta ja kertoo tarinan eilisestä, linnunradasta, syvästä
merestä.
sukellan, tulen takaisin vasta huomenna.

viivat, vektorit, sähköinen rytmi, rytminen sydän, pulssi, kipu;
pelkotahdistin, kone, ihminen, harha, jana, pisteen pelko, kirjoitus, muisto;
muistokirjoitus, pelkopiste, vesi, vesittyä, pakenee, pakkohoito, toistuu,
aivot, tehokkuus; rajoite, tieto, tiedostaa, muisti, muistot, mustavalkoinen,
äly, systeemi; systeemiäly, valo, valoristeys, rako, raottaa, rakeet, atomi,
kello, kelloatomi, sivupolku, linnuntie, aito, autio, kivikehä, kivettynyt,
loputon kasvu, itse minä, arka olento, herkkä viha, oletus, vaino, harha,
harhavaino, negatiivi, tuli, tuulee, minä itse, algoritmi; rytmi,
värehtelyä katkenneessa viulun kielessä.

kaiken, kaiken alku, alkujuuri, juurialku, kasvi, kasvio, mukula, multa,
routaisen maan karaiseman porkkanamaan reunassa seisoo mäntyjä.

tällä pellolla työskentelivät muinoin paljaaksi ajetuin päin.

jatkumo, ei järkevä, sivistynyt, sivilisaatio, fossiili, patoutunut energia,
valonkajo-oranssi, sokealumi, lumisokeus; raskaat valkoiset ovet avautuvat,
sulkeutuvat.

kuinka syvää on giotton sininen runoilijan talon ovelsa?

kuravesi risteilee haalistuneessa kivisorassa; jänteinen bitumi;
häiriöitä ajassa, harmaalla alueella väreilyä.

koivukujan pahkaiset oksat, yli tien ylittäneet oksat katkaistu.

talitiaisets leikkivät, yksin jätetty omenapuu; neuronien säikeet juurtuvat.

räystäältä roikkuvat jääpuikot hitsautuvat, sulavat,
sulaveden pyörteet hiovat.

unohdan; kaikkeus kiertyy, viides todellisuus,
matemaattisesti oikein todistettu: simulaatiomatriisi.

ulkopuolella, nolla, yksi, nolla, yksi.

tässä hetkessä; vanhan navetan puisista portaista ulostyöntyneet ruosteiset
naulat;

kestäneet aikaa enemmän kuin minä.

todellisuuskriteereitä on kolme: pysyvyys, jaettavuus, toistettavuus.
pyhä kolminaisuus rikkoutuu. kurottautuu kohti valoa, kuolemaa,
äidinmaitoa.

en omista sanoja. lopulta hiekkalinnat vajoavat mereen.
instrumentti naputetaan pienellä vasaralla kyynelpussiin. ajatukset
lamaantuvat.

sieluun viedään läpivalaisuohjauksella ohut katetri. varjoainekuvassa suru
on pitsiin verhoutunutta betonia.

likaisen harmaat juovat hitsautuvat tummiksi pilviksi. varpaiden alla on
lasista murskaa.

näissä virtauksissa, tällä matkalla, aurinko paistaa alas kuin vesi.

kaikki mitä ympärilläni tapahtuu, pyrkii kohti epäjärjestystä:

saksofonin sininen sointi, sanomattomat sanat veden tyynen pinnan alla,
sateen sivuäänet, linnun ääni tässä hetkessä.

tuulee, hiekan pöly, kiskot, tornitalot, tuulinen kuja, ympyräristeys, joutsen,
silta, katse, katseet, pilvien harmaa.

tahdon, tahdon pois kierre, kierteestä, ajassa, ei vuosia, tihenee.

olen odottanut pilvetöntä yötä, sykkiviä tähtiä, laajenevaa kaikkeutta.

rantakadun siluetissa öiset, satunnaiset valot hohtavat ikkunaruuduista,

heijastuvat vasten aaltoilevaa veden pintaa, väreilevät.

tulen sisään tänne; arkkitehtuuri, tuoksu, tuoksut, menetetty aistii;

valon hidas humina, kaikki vasten kasvoja; tuonpuoleinen.

hiljaisuus on unissani aaltoilevaa paperia.

vapautan sataman valkoiset purjeveneet, pimeään aineeseen sironneeseen

aikaan, pyörteisiin virtauksiin.

ylläni avautuu unohtunut syvyys, alkumeri.

avaruudesta putoava hopeinen pisara,

silmänräpäys kuin elämä.

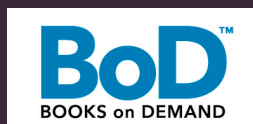

-etäisyyden päästä näen- on Petri Tapani Ervastian esikoisrunoteos. Se kertoo säkeistä, jotka syntyvät yön purppurassa korkeapaineessa, kajastuksessa, jossa valo kohtaa lintujen äänet.

Ervastille runous auttaa löytämään valon. Työntämään kuolemasta kumpuavaa hämärää etäälle.

Tällä matkalla, näissä virtauksissa, aurinko paistaa alas kuin vesi. Kosmos heijastuu hiljaisesta lumesta. Todellisuus lakkaa olemasta, sekoittuu uniin ja houreeseen.

Petri Tapani Ervasti (1975) on torniolaislähtöinen nykyisin Pieksämäellä asuva luovaa kirjoittamista opiskeleva kirjottaja. Keski-iän kynnyksellä olemassaoloa ja aikaa pohtiva nojatuolifilosofi, jonka intohimona ovat unet ja luovuus.

www.bod.fi